

Ο Απόστολος Ανδρέας σημείο αναφοράς και σήμερα!

του π. Αντωνίου Χρήστου.

Αγαπητοί μου Αναγνώστες, στη πορεία μας προς τη γέννηση του Σωτήρος Χριστού, συναντούμε πολλές εορτές Αγίων Προφητών αλλά και γενικότερα Αγίων, ως ενδιάμεσοι σταθμοί που μας οδηγούν και πάλι στον ίδιο προορισμό. Οι μνήμες των Αγίων δηλώνουν με τον πιο εκκωφαντικό αλλά και ταυτόχρονα σιωπηλό τρόπο, ότι όντως γεννήθηκε ο Χριστός αντικειμενικά, αλλά και υποκειμενικά αλλάζοντας και νοηματοδοτώντας την ζωή εκατομμυρίων Αγίων και ανθρώπων μέχρι σήμερα.

Εξέχουσα θέση στη ζωή της Εκκλησίας, τόσο της Οικουμενικής, όσο του ίδιου του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου, αλλά και της πόλης της Πάτρας, είναι ο Άγιος Ανδρέας ο Πρωτόκλητος. Πραγματικά σημείο αναφοράς, τόσο γιατί επιλέχθηκε πρώτος από τον Κύριο για να τον ακολουθήσει, όσο το γεγονός, ότι έτρεξε ο ίδιος στον αδελφό του Σίμωνα και κατόπιν Πέτρου, για να μοιραστεί τη χαρά αλλά και να μοιραστεί την αλήθεια που βίωσε με τον αδελφό του. Αν και γνωστά, ας αναφέρουμε στην αγάπη σας μερικά συνοπτικά στοιχεία από το Βίο του Αγίου Απόστολου.

Ο Ανδρέας, ψαράς στο επάγγελμα (κατά τον καθηγητή κ. Πατρώνο πλοιοκτήτης) και αδελφός του Αποστόλου Πέτρου, ήταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και τον πατέρα του τον έλεγαν Ιωνά. Επειδή κλήθηκε από τον Κύριο πρώτος στην ομάδα των μαθητών, ονομάστηκε «Πρωτόκλητος». Ο Απόστολος Ανδρέας (μαζί με τον Ιωάννη τον ευαγγελιστή) υπήρξαν στην αρχή μαθητές του Ιωάννου του Προδρόμου. Κάποια μέρα μάλιστα, που βρισκόντουσαν στις όχθες του Ιορδάνη κι ο Πρόδρομος τους έδειξε τον Ιησού και τους είπε «ΐδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», οι δύο απλοϊκοί εκείνοι ψαράδες συγκινήθηκαν

τόσο πολύ, που χωρίς κανένα δισταγμό κι επιφύλαξη άφησαν αμέσως τον διδάσκαλο τους κι ακολούθησαν τον Ιησού (αυτή η κίνηση από μόνη της είναι ένα ταρακούνημα και έλεγχος για όλους εμάς, που όχι μόνο δεν αφιερώνουμε όλη την ζωή μας και να ακολουθήσουμε τον Χριστό, αλλά ούτε μία ώρα από τις 168 ώρες τις εβδομάδας δεν αφιερώνουμε για να πάμε Εκκλησία την Κυριακή).

Η πορεία της ζωής του Αποστόλου Ανδρέα μέχρι την Σταύρωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη, υπήρξε κοινή και σχεδόν ίδια με εκείνη των υπόλοιπων μαθητών. Μετά το επίσημο σχηματισμό της πρώτης Εκκλησίας με την Πεντηκοστή και την κάθοδο Του Παναγίου Πνεύματος, ο Απόστολος υλοποιώντας την εντολή Του Κυρίου ξεχήθηκε στην οικουμένη, κηρύττοντας στη Βιθυνία, τον Εύξεινο Πόντο (μάλιστα ο Απόστολος όπως είπαμε και το τονίζουμε πάλι, είναι ο ιδρυτής της Εκκλησίας του Βυζαντίου (ως περιοχή) αφού εκεί εγκατέστησε πρώτο επίσκοπο, τον απόστολο Στάχυ κι αυτού διάδοχος είναι ο εκάστοτε Οικουμενικός Πατριάρχης), πέρασε και στην κυρίως Ελλάδα, Θράκη, Μακεδονία και Ήπειρο. Τελικά, κατέληξε στην Αχαΐα.

Στην Αχαΐα, η διδασκαλία του καρποφόρησε και με τις προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ασθενείς. Έτσι, η χριστιανική αλήθεια είχε μεγάλες κατακτήσεις στο λαό της Πάτρας. Ακόμα και η Μαξιμίλλα, σύζυγος του ανθύπατου Αχαΐας Αιγεάτου, αφού τη θεράπευσε ο Απόστολος από τη βαριά αρρώστια που είχε, πίστεψε στο Χριστό. Το γεγονός αυτό εκνεύρισε τον ανθύπατο και με την παρότρυνση ειδωλολατρών ιερέων συνέλαβε τον Απόστολο Ανδρέα και τον σταύρωσε σε σχήμα «Χ». Έτσι, ο Απόστολος Ανδρέας προσέφερε τον εαυτό του στο Θεό «δόκιμον έργάτην» (Β΄ προς Τιμ, 2: 15). Δηλαδή δοκιμασμένο και τέλειο εργάτη του Ευαγγελίου.

Οι χριστιανοί της Αχαΐας πένθησαν βαθιά για την μαρτυρική κοίμηση του Αγίου. Ο πόνος τους έγινε ακόμη πιο μεγάλος, όταν ο ανθύπατος Αιγεάτης αρνήθηκε να τους παραδώσει το άγιο λείψανο του, για να το θάψουν σύμφωνα με την ορθόδοξη παράδοση. Ο Θεός όμως οικονόμησε τα πράγματα. Την ίδια μέρα, που μαρτύρησε ο Απόστολος, ο Αιγεάτης τρελάθηκε κι αυτοκτόνησε. Οι χριστιανοί τότε με τον επίσκοπο τους Στρατοκλή, πρώτο επίσκοπο των Πατρών, παρέλαβαν το σεπτό λείψανο και το έθαψαν με μεγάλες τιμές.

Αργότερα, όταν στον θρόνο του Βυζαντίου ανέβηκε ο Κωνσταντίνος, που ήταν γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέρος του ιερού λειψάνου μεταφέρθηκε από την πόλη των Πατρών στην Κωνσταντινούπολη και

κατατέθηκε στον ναό των αγίων Αποστόλων «ένδον της Αγίας Τραπέζης». Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου φαίνεται πως απέμεινε στην Πάτρα. Όταν όμως οι Τούρκοι επρόκειτο να καταλάβουν την πόλη το 1460 μ.Χ., τότε ο Θωμάς Παλαιολόγος, αδελφός του τελευταίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και τελευταίος Δεσπότης του Μοριά, πήρε το πολύτιμο κειμήλιο και το μετέφερε στην Ιταλία. Εκεί, αφού το παρέλαβε ο Πάπας Πίος ο Β, το πολύτιμο κειμήλιο εναποτέθηκε στον ναό του αγίου Πέτρου της Ρώμης. Τον Νοέμβριο του 1847 μ.Χ. ένας Ρώσος Πρίγκηπας, ο Ανδρέας Μουράβιεφ, δώρησε στην πόλη της Πάτρας ένα τεμάχιο δακτύλου του χεριού του Αγίου. Ο Μουράβιεφ είχε λάβει το παραπάνω ιερό Λείψανο από τον Καλλίνικο, πρώην Επίσκοπο Μοσχονησίων, ο οποίος μόναζε τότε στο Άγιο Όρος. Στην πόλη της Πάτρας, επανακομίσθησαν και φυλάσσονται από την 26η Σεπτεμβρίου 1964 μ.Χ. η τιμία Κάρα του Αγίου και από την 19ην Ιανουαρίου 1980 μ.Χ. τμήματα του Σταυρού, του μαρτυρίου του. Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου ύστερα από ενέργειες της Αρχιεπισκοπής Κύπρου μεταφέρθηκε και στην Κύπρο το 1967 μ.Χ. για μερικές μέρες κι τέθηκαν σε ευλαβικό προσκύνημα. Σήμερα ως γνωστό, φυλάσσονται στον Ιερό Ναό Αγίου Αποστόλου Πατρών, όπου χιλιάδες προσκυνητές καθημερινά συρρέουν για να προσκυνήσουν.

Από όλα τα παραπάνω, καταλαβαίνουν αγαπητοί μου αναγνώστες, ότι ο Άγιος Απόστολος Ανδρέας δεν είναι ένα «τυχαίο» πρόσωπο στο χώρο της Εκκλησίας, αλλά όπως λέμε και στο τίτλο του άρθρου μας, πράγματι αποτελεί σημείο αναφοράς προς όλους τους πιστούς. Αξίζει πραγματικά να μιμηθεί κανείς τα πνευματικά του αισθητήρια και αντανακλαστικά, που αναζητούσε και ανέμενε με θέρμη τον Σωτήρα Χριστό! Δεν έμεινε μόνο στο ζήλο του όμως, αλλά είχε και την καθαρότητα να αναγνωρίσει ότι ο Χριστός είναι Θεός και όχι απλά κάποιος διδάσκαλος από τους πολλούς, όπως τον θεωρούσαν οι γραμματείς και οι φαρισαίοι υποτιμητικά. Μοιράστηκε την χαρά με τον αδελφό του, αλλά και τα πνευματικά τέκνα και αδελφούς, τους οποίους δημιούργησε με την ιεραποστολή του πορεία, που τελικά κατέληξε στο μαρτύριο και στο θάνατο, αλλά ουσιαστικά στην όντως ζωή!~

Κλείνοντας το άρθρο μας, να τονίζουμε ότι τα Συναξάρια, δεν είναι μουσειακά κείμενα του παρελθόντος, αλλά έχουν να κάνουν με το σήμερα και κυρίως το αύριο..! Δηλαδή αφορούν την πορεία μας στη Βασιλεία Του Θεού και ο Άγιος Απόστολος Ανδρέας τότε και τώρα, αλλά και ο διάδοχός του σήμερα ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος, έχει την παρακαταθήκη αλλά και την ευθύνη να μεταφέρει την κλήση προς

τους αδελφούς, όπως έκανε και ο ίδιος ο απόστολος Ανδρέας στον Πέτρο. Ο όρος «Πρωτόκλητος» έχει να κάνει με τον χρόνο κλήσης και όχι με «πρωτείο εξουσίας» όπως διεκδίκησε ο εκάστοτε πάπας της Δύσης. Επομένως ευχόμαστε όλοι να στραφούμε στο Χριστό που είναι η πηγή της ενότητας, Ρώσοι, Ουκρανοί, Έλληνες, Ορθόδοξοι Χριστιανοί, στη μία ποίμνη του Χριστού, όπως μας δίδαξε και σφράγισε με το μαρτύριό του και απόστολος Ανδρέας! Τις πρεσβείες του να έχουμε Αμήν!

ΠΗΓΗ : Κιβωτός της Ορθοδοξίας, Αναδημοσίευση : <http://euch.gr>.

Συντάκτης π.Αντώνιος Χρήστου

Ομιλία στις 3 Δεκεμβρίου 2019